

Bene Zoltán

ELMARADT APOKALIPSZIS

P kinézett az ablakon. Alig akart hinni a szemének. Vastag hótakaró borította a teret, a százágra sütő Nap sugarai szikrát vetettek a vakítóan fehér takarón. Kilépett az erkélyre, kihajolt, körülnézett: amerre a szem ellát, ragyogó fehérség. A falon függő hőmérőre pillantott: higanyszála 34 fokot mutatott. Csorgott a hátán az izzadtság. Odalenn, a téren egy kutya ugrott nagy kedvvel a hóba, behempergett, harapta, túrta. Mégsem lehet hó, tűnődött P., bármennyire is annak tűnik. Fölőtözött és leügetett a társasház elé, belegázolt a fehér paplanba. Kellemes hűvösséget érzett, üdítő csiklandozást a kánikulában. Miért nem olvad el, morfondírozott.

- Miért nem olvad el? - lépett hozzá egy nagy szemű nő, a hangja enyhén remegett, az arca kipirult a lázas izgalomtól.

P. vonzódott a nagy szemű, piros orcájú nőkhöz. Szeretett volna valami frappáns, valami igazán szellemdús válasszal szolgálni, szorosan összetekert agytekervényei azonban petyhüdtlen heverték koponyája üregében, semmi sem bírhatta őket mozgásra.

- Miért nem? - öltötte magára a tűnődő entellektüel álarcát P.

A nagy szemű nő legyintett, csalódottan elsétált. P. követte a tekintetével. Kiváltképpen szépen formált fenekére összpontosított.

- Ilyen szemérmetlenül bámulni egy gömbölyded női segget - hallotta a háta mögül -, miközben egyéb bámulnivaló is akad... Hát, komám...!

Megfordulván Zebulonnal, a grafikussal találta magát szemközt.

- A hóra célzol?

Zebulon buzgón bólogatott.

- Ellenőriztem - jelentette ki. - Hús. Mi több: hideg. Kétségkívül hó. El kéne olvadnia, mégsem teszi.

- Mert közel az idők végezte! - oldalgott melléjük egy szürke arcú alak, s a kezében tartott ríktó színű brosrúkat kínálta feléjük. P. elhárító mozdulatot tett, Zebulon viszont elfogadott egyet, hogy legott el is merüljön benne.

- Ha véget érnek az idők, utánuk az időtlenség következik? - szögezte neki a kérdést a szürke arcúnak P. Az nem felelt, csak nyújtotta felé a nyomtatványt rendíthetetlenül. P. ingerülten legyintett.

- Időtlenség, idétlenség... - morogta.

- Ez sértő az úrra nézve - vetette oda Zebulon foghegyről.

P. föl- és nyomban elismerte a grafikus igazát.

- Elnézést, nem akartam megbántani - és hogy jószándékát bizonyítsa, mégis elfogadta az orra alá dörgölt kiadványt. A szürke arcú menten továbblépett. Nyilván elvégezte a dolgát, s nem akart több időt elpazarolni. Hite szerint abból amúgy sem rendelkezett sokkal. Ezzel szemben szétosztanivaló színes füzetkéből rengeteget szorongatott a hóna alatt.

- Közel az idők végezte, közel... - dűnnyögte távozóban.

- Meg van talán írva, hogy amikor nyáron hó esik, és nem olvad el, akkor véget ér minden? - lamentált P.

- A fizika törvényei csődöt mondtak - emelte föl a fejét a brossúrából Zebulon. - Nekem ez meggyőzőnek tűnik.

- Mire nézvést?

- Akármire - vonogatta a vállát a rajzoló. - Beleértve az apokalipszist.

Könnyű neked, duzzogott magában P., több tucatszor rajzoltad meg, egész sorozatokat szenteltél a világvégének, talán még díjakat is nyertél velük. De nem mondta ki hangosan, amire gondolt, beérte egy talányos hebegéssel:

- Voltaképpen, voltaképpen...

Zebulon zsebre vágta a szürke arcútól kapott olvasnivalót, intett a jobbajával, s mire P. fölocsúdott, már a tér túlsó felén tartott.

És a hó nem olvadt el egészen délután négy óráig. Akkor azonban egyik pillanatról a másikra eltűnt. Mintha szublimált volna. A televízió és a rádió szerint az egész várost és a fél megyét beborította, hajnali négykor esett le, mindössze pár szempillantás alatt, aztán tizenhat óra nulla perckor eltűnt: volt-nincs. Az interneten annyiféle magyarázat keringett, ahányan a képernyők elé ültek. Az idők végezte nem érkezett el azon a napon sem. A következőn ugyancsak hiába várták a fanatikusok.

A harmadik napon P. szembetalálkozott a nagy szemű, kerek temporú nővel. Megkísérelt szemkontaktust teremteni vele, ám kudarcot vallott. Mikor a nő elhaladt mellette, megérezte parfümjének illatát.

Fölöttébb kellemesnek találta az odort. Hosszan nézte a ringó csípőt. Egészen, míg be nem fordult egy sarkon. Akkor utánairamodott. Mire utolérte, alaposan megizzadt.

- Elnézést - szólította meg.

A nő felé fordult, végigmérte, határozottan megrázta a fejét.

- Ha ez lenne az utolsó napom, akkor se.

- Értem - P. nyomorultul álldogált, nem bírta elszakítani a tekintetét a nő egyre kisebbnek látszó alakjától.

És mindezek ellenére az idők végezte a negyedik napon sem érkezett el. Az univerzum újabb haladékot kapott.

Amiképpen elfogadható, tudományosan verifikált magyarázat sem született a nyáron lehullott és tizenkét órán keresztül el nem olvadó, majd egyik pillanatról a másikra elillanó hóról.

Az ötödik napon P. megtalálta az előszobájában a brosúrát, amit a szürke arcútól kapott. Belelapozott, szíve megtelt apokaliptikus árnyakkal. A hatodik napra virradóan zaklatottan ébredt, a világvége kísértette álmában, álló nap az akkortájt szokásosnál is lehangoltabban ténfergett. A hetedik napon kidobta a szemébe a színes füzetkét és elhatározta, elfeledi mind a nyári havat, mind a nagy szemű, pompás fenekű nőket. Azóta dolgozik a magára kiszabott feladaton. Inkább kevesebb, mint több sikerrel. És néha úgy érzi, talán mégis az lenne a legjobb magyarázat a világra, ha betoppanna az apokalipszis.

Figura (linómetszet)